

D'això en podem dir budeïtat?

Una etapa amb bicicleta és suficient per veure un buda.

La budeïtat en la vida quotidiana pot comparar-se a una etapa amb bicicleta. Per començar, tenim una carrera, una bicicleta i a un mateix. L'etapa és la vida en si, una distància a recórrer amb pujades i baixades, amb trams plans, el camp, paisatges secs o boscos als voltants. De vegades el sòl és un asfalt, d'altres un terreny sorrenc. Un mateix té la responsabilitat de conduir la bicicleta per recórrer aquesta dis-

tància. Posem per cas que es tracti de realitzar una marxa de 40 km. Pot passar de tot, no? Fins i tot el mateix ciclista es pot sorprendre. Pot ser que hagi estudiat el recorregut i preparat estratègies, i per descomptat la condició en la qual es troba és un factor a tenir en compte. Però el dia de la marxa és el moment definitiu, crucial.

Segur que en aquests 40 km sortiran d'una manera o una altra els 10 estats de l'ésser humà. O no? Posem-nos dins la pell del ciclista pujant un pendent, d'aquests pendents que fan història... Des de l'estat d'infern al d'èxtasi, de l'animalitat a la budeïtat... No és com per imaginar-se qualsevol dels deu estats per a una mateixa persona en aquest pendent tan abrupte?

Canvia el codi

En aquesta època de canvis, se'ns demana també un canvi en la nostra manera de pensar i d'actuar; on abans s'exigia obediència cega, ara es valora la iniciativa, on es premiava la modèstia s'espera que sapiquem vendre'ns. Però no és tan senzill canviar de sobte els nostres codis de comportament. En ocasions, nosaltres som els primers a posar en dubte la nostra vàlua i, de vegades, arrosseguem els efectes de l'educació rebuda i ens resulta incòmode reconèixer les nostres pròpies qualitats. D'altra banda, la iniciativa i el dinamisme que ens

demana l'entorn, sovint es limiten a qüestions superficials, i roman en el fons l'expectativa que ens emmotllem a patrons establerts que no existeixen precisament perquè siguem persones felices.

Enfront d'aquestes exigències oposades, acostumem a repetir els mateixos errors, ja que la nostra tendència bàsica ens duu a reaccionar de manera similar, tancant-nos en un cercle en el qual ens conformem amb un "sóc així" o "m'han educat així". No obstant això la vida no és estàtica sinó dinàmica i

aquest dinamisme és el que possibilita que en qualsevol condició que ens trobem puguem manifestar el de sempre, però també alguna altra cosa, quelcom de nou, una condició més elevada de vida.

Una cosa tan senzilla com és el desig de la nostra felicitat i la dels altres pot despertar un poder immens, tan gran com per trencar els límits que ens posa la por i les barreres que ens posen les regles i les creences socials.

La possessió mútua dels deu estats de la vida

Encara que les persones posseeixin i puguin manifestar tots els deu estats de la vida¹, hi sol haver una tendència dominant en la vida de cada persona. A més, en les circumstàncies quotidianes, tots tenim experiència de com una notícia, positiva o negativa, pot modificar radicalment l'estat d'ànim en el qual ens trobàvem just abans de rebre tal notícia. I també haurem tingut l'oportunitat de veure com, davant d'una mateixa situació, dues persones poden reaccionar d'una forma dràsticament distinta.

Quan parlem de budeïtat no ens referim a una idea abstracta de perfecció sinó que es descriu un estat de vida de molta fortalesa, claredat i compassió. Aquest estat de vida, a més, no es manifesta de manera aïllada. El principi de la mútua possessió dels deu estats explica que cada estat vital conté tots els altres. Per exemple, una persona està sumida en una circumstància dolorosa i no obstant això, la viu amb esperança i serenitat, i fins i tot és capaç de donar ànim als altres.

El terme revolució humana és l'expressió moderna per descriure la budeïtat, ja que posa l'èmfasi en l'evolució personal que es manifesta externament amb resultats concrets en la vida de cada dia on, sense importar les circumstàncies, "assolim descartar el que és transitori" i revelar la nostra veritable naturalesa i humanitat.

Mitjançant la recitació del daimoku, ens situem en un estat vital que va més enllà de pensar "tinc un problema" i ens permet concebre el nostre dret a ser feliços, alimentar el desig que la possibilitat

¹ Basant-se en el Sutra del Lotus, T'ien-t'ai, erudit budista del segle VI, va desenvolupar un sistema per classificar l'experiència humana a partir de deu estats. Aquesta doctrina va ser adoptada per Nichiren, qui va exposar la naturalesa subjectiva d'aquestes condicions de la vida: "En primer lloc, hi ha la qüestió d'on són exactament l'infern i la budeïtat. [...] Un examen més acurat revela que ambdós existeixen en el nostre cos d'un metre i mig d'alçada".

Gosho

"El que és important és que faci la seva pràctica amb la convicció que només Nam-myoho-ren-gue-kyo és l'herència transmesa de Shakyamuni i Molts Tresors al bodhisattva Pràctiques Superiors".²

es faci real i manifestar la força necessària per construir aquesta felicitat en el món real.

² L'herència de la llei suprema de la vida.

Per què hem de practicar, llavors?

Estem imbuïts en la rutina; és a dir, tots els dies surt el sol, tenim necessitats per satisfer i responsabilitats a complir: anar a la feina, a comprar, a fer encàrrecs o gestions, etc., però això no significa que la vida sigui inamovible, o previsible. Ben al contrari, sempre hi ha moviment, i de vegades poden ocórrer girs de 180°, ja que ningú ni res, està exempt d'experimentar variacions i transformacions. Aleshores, no seria bo tenir sempre la millor disposició, conreant saviesa, coratge i alegria, per abordar els esdeveniments que se'ns presentin?

Hi ha qui diria: per què, si les coses em funcionen més o menys bé, he de donar la benvinguda als canvis? I si hi ha alguna cosa que no aconseguixo transformar, perquè molestar-me a somiar amb impossibles? Enfocant aquestes preguntes des de l'experiència en la nostra pràctica, ens podríem preguntar per què he de recitar, fins a quin punt és savi esforçar-me i com reconèixer quan és el moment d'acceptar la derrota?

Per molt bé que vagin les coses, sempre tenim una possibilitat de millorar com a éssers humans, en tots els àmbits de l'existència. Aquesta millora no tindrà lloc si ens resignem o ens conformem amb les nostres circumstàncies.

Sovint passa que s'entra en l'estancament perquè s'assumeix que no som capaços de superar les nostres limitacions, i això és el que es coneix com a obscuritat fonamental, és a dir, la incapacitat d'assumir que tenim l'estat de budeïtat o la capacitat per comprendre i transformar els fets i fenòmens que ens ocorren, o les fites i aspiracions per les quals lluitem. Llavors, la resposta a tantes preguntes passa per mantenir viva, constantment, la convicció que posseïm aquesta budeïtat, i fer-ho sempre, cada dia, passi el que passi, per ser cada vegada més feliços, transformar les dificultats i saber gaudir de la bona fortuna. Què us sembla?

La molla

"O blanc o negre... no em vinguis amb rotllos, les coses són com són. Al pa, pa, i al vi, vi. No em vinguis amb mitges tintes. Tal és un porc i la tal és una bruixa i sempre ho seran". Així et parlava jo des de la meua infernal visió de la vida. Ja saps, estava sumit en la foscor... i quan no hi ha llum no es veu res, o pitjor encara, un s'inventa una realitat en la qual els altres sempre tenen la culpa de tot. I en aquest estat vas tenir el coratge de parlar-me de la molla!

Per si a algú li serveix... i sabent que compto amb la teua aprovació, m'agradaria recordar el que em deies: "Una molla sempre té un hàbit en la seva postura, de manera que sempre tendeix a recuperar-la. De la mateixa manera, una persona tendeix sempre a recuperar una pauta de comportament des de la qual es projecta en relació

amb el seu entorn. Aquesta pauta brolla del que anomenem estat de vida. Si aquest estat habitual és, per exemple, el de fam³ aquesta persona manifestarà una conducta de desig insaciable, de cobdícia i d'ansietat per posseir. Una molla sempre serà la mateixa, estirada o encogida però, per ser un simple producte mecanitzat, mai podrà canviar el seu hàbit. Una persona, de la mateixa manera, sempre serà la mateixa persona en estat de fam, ira o budeïtat, etc., però sí que podrà canviar l'estat de vida des del qual es manifesta la seva conducta. D'això es tracta i ja saps com fer-ho..." Qui va inventar la molla segur que no va pensar en la seva utilitat humanista.

3 Estat de fam: tercer dels 10 estats de la vida que descriu el budisme de N. Daishonin i que pertany a un dels 3 estats inferiors.